

Марта Шинкар,
асистент кафедри
господарського права і процесу
Національного університету
«Одеська юридична академія»

УДК 346.9

Примусова ліквідація банківських установ: питання підсудності

Чинне національне законодавство, а також науковий дискурс не містять послідовного розмежування підстав порушення справ, предметом яких є спори, які виникають на стадії примусової ліквідації банківських установ. До того ж, судовою практикою вирішення подібного роду питань зіштовхнулася з проблемою визначення підсудності таких судових справ. Відтак, потреба наукового осмислення даних проблем є актуальною та своєчасною.

В основу написання даної статті першочергово покладено аналіз норм національного законодавства та судової практики, а також рішень вищих судових інстанцій. Серед вчених і практиків, які вивчали дану проблематику, нами взяті до уваги творчі доробки В. Гаркавенка, Л. Грабован, І. Линника, О. Лобача, Є. Морозова, В. Петрова, П. Пригузи. Втім, критичний аналіз наукових праць вказує на певну прогалину в науці господарського і господарсько-процесуального права в рамках окресленої нами науково-практичної проблеми і обґрунтовує актуальність подальших наукових пошуків у даному напрямі.

Метою представленої статті є теоретичний аналіз правових норм та практики національних судів з вирішення справ, предметом яких є спори, що виникають на стадії примусової ліквідації банківських установ. Для досягнення поставленої мети передбачається виконання таких дослідницьких завдань: 1) дослідити зміст основних норм права, які регулюють підстави та порядок примусової ліквідації банківських установ; 2) на основі аналізу судової практики, а також рішень вищих судових інстанцій розробити науково обґрунтовані висновки щодо підсудності справ, предметом яких є спори, що виникають на стадії примусової ліквідації банківських установ.

Процедура та підстави примусової ліквідації банківських установ передбачені главою 16 Закону України «Про банки і банківську діяльність» [1]. Так, ст. 77 Закону передбачає, що Національний банк України має право відкликати банківську ліцензію з власної ініціативи у разі, якщо:

1) виявлено, що документи, надані для отримання банківської ліцензії, містять недостовірну інформацію;

2) банк не виконав жодної банківської операції протягом року з дня отримання банківської ліцензії;

3) встановлено систематичне порушення банком законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

Національний банк України приймає рішення про відкликання у банку банківської ліцензії та ліквідацію банку за пропозицією Фонду гарантування вкладів фізичних осіб протягом п'яти днів з дня отримання такої пропозиції Фонду.

Національний банк України не пізніше дня, наступного за днем прийняття рішення про відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку, повідомляє про це банк та надсилає рішення до Фонду гарантування вкладів фізичних осіб.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб у день отримання рішення Національного банку України про ліквідацію банку набуває прав ліквідатора банку та розпочинає процедуру його ліквідації.

Процедура ліквідації банку вважається завершеною, а банк ліквідованим з дня внесення запису про це до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.

Національний банк України вносить запис до Державного реєстру банків про ліквідацію банку на підставі отриманого від Фонду гарантування вкладів фізичних осіб рішення про затвердження ліквідаційного балансу та звіту ліквідатора.

Виходячи із аналізу вищезазначених норм, констатуємо, що в Україні діє адміністративний метод щодо визнання банку неплатоспроможним. Участь господарського суду в цих процедурах обмежується тільки механізмом захисту порушених та/або оспорюваних прав кредитора, зокрема це можуть бути спори щодо порушення процедури включення до

певної черги реєстру майнових вимог кредиторів чи самі майнові вимоги кредиторів-фізичних осіб саме до банку і за рахунок реалізації його майна, а не до Держави в особі Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, а також оскарженням рішень Національного банку України відповідно до ст. 79 Закону України «Про банки і банківську діяльність» [1]. Всі інші спори реалізуються в рамках адміністративної юрисдикції.

Також на практиці постає питання щодо юрисдикційної підсудності такого виду спорів. Верховний суд України колегією суддів Судової палати в адміністративних справах і Судової палати у господарських справах у своїй Постанові по справі № 826/2043/15 (провадження № 21-4846а15) [2], виходячи із системного аналізу норм законодавства, зокрема ч. 3 ст. 2 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (законодавство про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом при розгляді судом справи про визнання неплатоспроможним (банкрутом) банку застосовується з урахуванням норм законодавства про банки і банківську діяльність), п. 6 ст. 2 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» (ліквідація банку – процедура припинення банку як юридичної особи відповідно до законодавства) та враховуючи положення ст. 12 Господарського процесуального кодексу України, дійшов висновку, що на спори, які виникають на стадії ліквідації (банкрутства) банку, не поширюється юрисдикція адміністративних судів. Таким чином, дві колегії найвищої судової ланки України спільно висловилися, що всі судові спори на стадії банкрутства банківських установ повинні розглядатися господарськими судами.

Подібного роду висновки імплементовані у рішеннях господарських судів [3, 4].

Натомість, як звертають увагу практики, ліквідація банку здійсню-

ється на підставі постанови Правління Національного банку України в рамках Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [5], яким, у свою чергу, не передбачено порушення справи про банкрутство в господарському суді, а тому в даному випадку застосування Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» до спірних правовідносин не підлягає і як наслідок, відсутні підстави для закриття провадження у справі [6]. Крім того, пунктом 25 постанови Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20 травня 2013 р. № 8 «Про окремі питання юрисдикції адміністративних судів» адміністративним судам роз'яснено, що спори, які виникають за участю Фонду у сфері гарантування вкладів фізичних осіб, є публічно-правовими та підлягають розгляду за правилами Кодексу адміністративного судочинства України [7].

Наведені висновки знайшли своє відображення і у відповідних рішеннях адміністративних судів [8, 9].

Господарські суди також не завжди погоджуються із позицією щодо господарської юрисдикції даної категорії справ, оскільки позивачем буде фізична особа, яка не є суб'єктом підприємницької діяльності, а правовідносини між нею та Фондом гарантування вкладів фізичних осіб не підпадають під наведений у ст. 12 Господарського процесуального кодексу України [10] перелік та є цивільними, а не господарськими, за своєю природою, то відповідно на них не поширюється юрисдикція господарських судів. До такого висновку окремі господарські суди дійшли у своїх ухвалах про відмову у прийнятті позовної заяви [11, 12]. Крім того, деякі суди зазначають, що правові відносини між сторонами ґрунтуються в першу чергу на цивільно-правових відносинах договору банківського вкладу (депозиту), а отже й зазначений спір слід розглядати в порядку цивільно-

го судочинства [13]. Підбиваючи підсумок аналізу питання підвідомчості справ про визнання банків неплатоспроможними та примусову ліквідацію банківських установ, бачимо відсутність єдиної практики розгляду такого роду справ у судах. Як видно із проведеного аналізу, постанови Верховного Суду України з цього питання є неоднозначними і можуть трактуватися судами абсолютно по-різному. Деякою мірою подібне можна розглядати і з позитивної точки зору, адже з'явилося більше варіантів для судового захисту порушених прав вкладників. Проте, насправді, така ситуація тільки ускладнює процедурні питання та призводить до зайвих непотрібних матеріальних і часових затрат.

Більше того, як слушно зауважує І. Линник, вкладники неплатоспроможних банків опинилися в стані невизначеності, оскільки на даний час достеменно не відомо, до якого суду їм треба звертатися за захистом своїх прав. Тож ситуація, яка склалася, є проблемною не тільки для вкладників і Фонду, спори яких вирішуються, а й для самих судів, які на практиці часто відкладають розгляд даних справ, чекаючи на остаточну правову позицію вищих судових інстанцій або відповідних змін законодавства [14].

Вважаємо, що такі справи мають бути підвідомчі господарським судам, адже Фонд гарантування вкладів фізичних осіб не є органом державної влади, а відповідно до п. 2 ст. 3 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [5] є юридичною особою публічного права, має відокремлене майно, яке є об'єктом права державної власності і перебуває у його господарському віданні. Вважаємо, що однією з важливих характеризуючих ознак, чи навіть критеріїв, органу державної влади є право органу влади видавати обов'язкові до виконання нормативно-правові акти. Такими повноваженнями юридичні особи публічного права не наділені. Фонд, починаючи

процедуру ліквідації банку, не видає обов'язкові до виконання нормативно-правові акти, а, по суті, бере управління банком на себе. Ця функціональна особливість впливає із загальних вимог принципу правової визначеності, що є складовою базового положення правової держави – принципу верховенства права. З цього приводу вважаємо, що законодавцем при формуванні ст. 6 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [5], не було дотримано вимог системності та формальної логіки, в силу чого юридична особа публічного права, у нашому випадку Фонд, була наділена повноваженнями, які не можуть їй належати в силу імперативних вимог конституційних приписів, які є нормами прямої дії та мають найвищу юридичну силу.

У згаданій нами статті йдеться, що у межах своїх функцій та повноважень Фонд здійснює нормативне регулювання системи гарантування вкладів фізичних осіб та виведення неплатоспроможних банків з ринку. Фонд приймає нормативно-правові акти з питань, віднесених до його повноважень, які є обов'язковими до виконання банками, юридичними та фізичними особами.

Проте, аналіз ст. 4 того ж Закону [5], в якій визначено функції Фонду, та інших статей Закону [5], що визначають порядок дій Фонду, дає підстави тверджувати, що Фонд наділений лише правом встановлювати факти, а не створювати нові. Наприклад, відповідно до ст. 38 Закону [5] Фонд встановлює факт нікчемності правочину, а не визнає правочин нікчемним. До того ж Фонд, відповідно до цієї ж статті, наділений правом повідомити сторони за договором про нікчемність цього договору, не вчиняючи більше жодних дій, окрім звернення до суду для застосування наслідків нікчемності договорів.

Отже, під юрисдикцію адміністративних судів щодо вирішення адміністративних справ відповідно до ст. 17 Кодексу адміністративного

судочинства України [15] аналізовані нами правовідносини не підпадають.

Варто зазначити, що з початку 2014 року в Україні ліквідовано більше 80 комерційних банків. Як підкреслюють вітчизняні дослідники, безпосередніми наслідками закриття такої великої кількості банків стало стиснення кредитного потенціалу банківського сектору, погіршення фінансового стану підприємств, вплив депозитів, різке зростання фінансового навантаження на Фонд гарантування вкладів фізичних осіб [16, с. 108].

Законом України «Про банки і банківську діяльність» [1], зокрема у статтях 75 та 76, передбачено чіткі підстави, за умови настання яких Національний банк України має ухвалити рішення про належність банку до категорії проблемних чи неплатоспроможних. Крім того, у ст. 75 Закону [1] передбачено, що Національний банк України має право віднести банк до категорії проблемних з інших підстав, визначених нормативно-правовими актами Національного банку України. Постановою Правління Національного банку України від 15 серпня 2014 р. № 494 «Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства» [17] розширено перелік підстав, за наявності яких Національний банк України має право віднести банк до категорії проблемних, зокрема: в разі встановлення факту вчинення банком ризикової діяльності, що загрожує інтересам вкладників або інших кредиторів банку, якщо іноземними державами, міждержавними об'єднаннями або міжнародними організаціями застосовані санкції до цього банку або власникам суттєвої участі в банку, що становлять загрозу інтересам вкладників або інших кредиторів банку і (або) стабільності банківської системи. Водночас, постановою Правління Національного банку України від 02 серпня 2016 р. № 365 «Про внесення змін до Поло-

ження про застосування Національним банком України заходів впливу» [18] Національний банк України розширив перелік ознак ризикової діяльності банків. Отож ймовірно, що ухвалення рішення Національним банком України про визнання банку неплатоспроможним може мати суб'єктивний характер. При цьому, рішення Національного банку України про віднесення банку до категорії проблемного, відповідно до ст. 75 Закону України «Про банки і банківську діяльність» [1] є банківською таємницею, що ще більше знижує рівень прозорості дій Національного банку України.

На дану проблему звертають увагу вітчизняні вчені. Науковці зазначають, що проблемним є банк, який демонструє можливість чи вірогідність банкрутства [19, с. 49], отже, проблемним є банк із незадовільною платоспроможністю. Проте, сьогодні ця чітка позиція дещо «розмивається» на тлі змін, що відбулися у банківському законодавстві з прийняттям Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [5], згідно з яким проблемним є банк, щодо якого Національний банк України прийняв рішення про віднесення до категорії проблемних у порядку, встановленому Законом України «Про банки і банківську діяльність» [1]. Критерії віднесення банку до проблемних розмежовуються на обов'язкові і такі, які Національний банк України може застосовувати як своє право [20, с. 88].

У досліджуваному нами ракурсі існує й інша проблема: поширення практики відновлення діяльності ліквідованих банків за рішеннями судів. Керуючись п. 4 ст. 7 Закону України «Про доступ до судових рішень» [21], більшість оскаржених рішень Національного банку України про визнання банків неплатоспроможними не оприлюднені, а ті матеріали справ, які є у відкритому доступі, містять посилання на прецедент для скасування постанов Національного банку України. Зокрема, суди стали

на сторону таких банків, як «Союз», «Преміум», «Капітал», «Укрінбанк», «Київська Русь», «Східно-промисловий банк», «Грін банк», «Банк Велес», «Радикал банк», «Фінансова ініціатива», «Банк Софійський».

З цього приводу Національний банк України вважає, що прийняті судами рішення про скасування рішень Національного банку України щодо виведення банків з ринку є незаконними та необґрунтованими. Позиція Національного банку України полягає в тому, що, скасовуючи його рішення, суд втручається у виключно дискреційні повноваження, а саме у право Національного банку України, як особливого центрального органу державного управління, застосовувати до банків заходи впливу, та не враховує уже породжені даними рішеннями правові наслідки, а саме прийняття Фондом гарантування вкладів фізичних осіб на виконання вимог закону рішення про запровадження тимчасової адміністрації в банку або проведення процедури ліквідації банку та здійснення виплати вкладникам гарантованої суми відшкодування. Судами нівелюються імперативні приписи законів, якими на Національний банк України покладено обов'язок приймати рішення щодо віднесення банку до категорії неплатоспроможних або відкликання банківської ліцензії та ліквідацію банку за настання у діяльності банків визначених законами критеріїв [22].

Підтримуючи таку позицію Національного банку України, варто також підкреслити, що чинним законодавством України не передбачено можливості відновлення діяльності банку, у тому числі за рішенням суду, відносно якого прийнято рішення про відкликання банківської ліцензії та його ліквідацію. Проте, слід зауважити, що Національним банком України порушено процесуальний порядок звернення, адже Верховний Суд України листи не розглядає. Відповідно, такого роду листи можуть розцінюватись як форма тиску

на судову гілку влади. Сьогодні Верховний Суд України згідно із чинним законодавством ніяк не може забезпечити однакове застосування норм права, хоча й за Конституцією України він зобов'язаний це робити, але в нього відсутні дієві механізми – нинішній Верховний Суд України позбавлений реальної можливості, оскільки Постанови Пленуму не мають обов'язкової сили для судів нижчої інстанції. Національний банк України прокоментував таке своє звернення до Верховного Суду України, зазначивши, що унаслідок відсутності законодавчого механізму, Національний банк України змушений звертатися до суду з проханням встановити порядок і спосіб виконання рішення суду з відновлення діяльності банків, відносно яких прийнято рішення про відкликання банківської ліцензії та їх ліквідацію [23].

До того ж, відповідно до ст. 79 Закону України «Про банки і банківську діяльність» [1], банк або інші особи, які охоплюються наглядовою діяльністю Національного банку України, мають право оскаржити в суді в установленому законодавством порядку рішення, дії або бездіяльність Національного банку України чи його посадових осіб. Виключень щодо рішень Національного банку України дана стаття не містить, а тому будь-який банк вправі оскаржити у суді будь-яке рішення Національного банку України.

Аналіз судової практики із зазначеної категорії справ [24-26] дає змогу виокремити і узагальнити деякі прогалини у діяльності Національного банку України при визначенні підстав для визнання банків неплатоспроможними. До таких прогалин, зокрема, відносяться:

- порушення строку (180 днів), протягом якого банк повинен привести свою діяльність у відповідність до вимог законодавства і не пізніше якого Національний банк України зобов'язаний вирішити питання про визнання його неплатоспроможним;

- Національний банк України не визначає, яким чином ним встановлено неспроможність безпосередньо учасників здійснити капіталізацію банку, що вказує на невмотивованість такого рішення;

- відсутні будь-які докази щодо порядку здійснення моніторингу, його періодичності, повноти, правильності та об'єктивності даних, законності способу отримання таких даних, вірності показників про фінансовий стан банку.

Виходячи із результатів проведеного нами аналізу, за підсумками дослідження можливо сформулювати узагальнюючий висновок про те, що на сьогоднішній день існує крайня необхідність формування судами всіх спеціалізацій та інстанцій єдиної практики застосування законодавства під час вирішення справ, предметом яких є спори, що виникають на стадії примусової ліквідації банківських установ. Найефективнішим способом досягнення вказаної мети вбачається внесення змін до законодавства про систему гарантування вкладів фізичних осіб у частині чіткого визначення того, яким судам підвідомчі спори з Фондом та його уповноваженими особами. На нашу думку, Верховному Суду України слід прийняти єдину позицію, що на практиці надасть змогу судам вирішувати подібного роду справи в єдиному процесуальному порядку. Як результат, це спростить процедуру захисту порушених прав вкладників.

Список використаних джерел

1. *Про банки і банківську діяльність*: Закон України від 07 грудня 2000 р. № 2121-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 5. – Ст. 30; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2121-14>

2. *Постанова* Верховного Суду України від 16 лютого 2016 р. № 826/2043/15 (провадження № 21-4846a15) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/7D28019FB02C9A9CC2257F8C0023C8B0](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/7D28019FB02C9A9CC2257F8C0023C8B0)
3. *Рішення* Господарського суду міста Києва від 12 липня 2016 р. у справі № 910/9192/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59204463>
4. *Постанова* Одеського апеляційного господарського суду від 23 червня 2016 р. у справі № 916/970/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58499372>
5. *Про систему гарантування вкладів фізичних осіб: Закон* України від 23 лютого 2012 р. № 4452 // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 50. – Ст. 564; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4452-17>
6. *Морозов Є.* Підсудність судових спорів на стадії ліквідації банку: судова практика / Євген Морозов // «Ліга.Блоги» від 15 жовтня 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://blog.liga.net/user/emorozov/article/24341.aspx>
7. *Про окремі питання юрисдикції адміністративних судів: Постанова* Пленуму Вишого адміністративного суду України від 20 травня 2013 р. № 8 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0008760-13>
8. *Постанова* Окружного адміністративного суду міста Києва від 15 липня 2016 р. у справі № 826/24325/15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59448961>
9. *Ухвала* Одеського апеляційного адміністративного суду від 12 липня 2016 р. у справі № 815/1999/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/58924043>
10. *Господарський процесуальний кодекс* України від 06 листопада 1991 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>
11. *Ухвала* Господарського суду міста Києва від 18 липня 2016 р. у справі № 910/12775/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.reyestr.court.gov.ua/Review/59168866
12. *Ухвала* Господарського суду міста Києва від 21 липня 2016 р. у справі № 906/679/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59241006>
13. *Рішення* Першотравневого районного суду міста Чернівців від 26 липня 2016 р. у справі № 725/2977/16-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59185049>
14. *Линник І.* Розмежування підвідомчості судів у спорах із ФГВФО / Ігор Линник // Gryphon Investment Consulting Group. – 29 грудня 2016 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: gryphongroup.com.ua/rozmezhuвання-pidvidomchosti-gospodarskih-ta-administrativnih-sudiv-u-spravah-iz-fondom-garantuvannya-vkladiv-fizichnih-osib-ta-yogo-upovnovazhenimi-osobami
15. *Кодекс* адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 р. // Офіційний вісник України. – 2005. – № 32. – Ст. 1918; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>
16. *Гаркавенко В. І.* «Очищення» банківського сектору в Україні: ціна для суспільства та держави / В. І. Гаркавенко, Ю. І. Шаповал // Український соціум. – 2017. – № 1(60). – С. 108-123.
17. *Про затвердження Змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу за порушення банківського законодавства: Постанова* Правління Національного банку України від 15 серпня 2014 р. № 494 // Офіційний вісник України. – 2014. – № 99. – Ст. 2881; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0494500-14>

18. *Про внесення змін до Положення про застосування Національним банком України заходів впливу: Постанова Правління Національного банку України від 02 серпня 2016 р. № 365* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://bank.gov.ua/document/download?docId=34705195>

19. *Лобач О.* Платоспроможність та істотна загроза платоспроможності банку: визначення і зміст / О. М. Лобач // *Юридична Україна.* – 2005. – № 12 (36). – С. 47-54.

20. *Лобач О. М.* Категорії «проблемний банк», «неплатоспроможний банк» у законодавстві України / О. М. Лобач // *Наукові записки.* Т. 155. – Юридичні науки. – 2014. – С. 86-92.

21. *Про доступ до судових рішень: Закон України від 22 грудня 2005 р. № 3262-IV* // *Відомості Верховної Ради України.* – 2006. – № 15. – Ст. 128; [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3262-15>

22. *Лист* Національного банку України №18-0005/101441 від 14 грудня 2016 р. // *Інтернет-видання «Ракурс»* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ua.racurs.ua/news-82053-nbu-tysne-na-verhovnyu-sud-zadlya-bajanogo-rishennyu-schodo-bankiv-yakum-sudy-ponovyly-licenziyi>

23. *Національний банк у квітні 2017 року оскаржив до суду вищої інстанції рішення щодо ще одного банку-зомбі* / *Офіційне Інтернет-представництво Національного банку України* [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/printable_article;jsessionid=0E03887317265AC1DBD9B6DDCD5DD5BD?art_id=48433901&showTitle=true

24. *Ухвала* Вищого адміністративного суду України від 31 серпня 2016 р. у справі № 826/1162/16 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://document.ua/pro-viznannja-protipravnimi-ta-skasuvannja-postanovi-pravlin-doc284345.html>

25. *Постанова* Київського апеляційного адміністративного суду від 05 грудня 2016 р. у справі № 826/22323/15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/63188566>

26. *Постанова* Окружного адміністративного суду міста Києва від 17 березня 2015 р. у справі № 826/19469/14 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/43184563>.

Шинкар М. Л. Примусова ліквідація банківських установ: питання підсудності

У статті досліджено питання примусової ліквідації банківських установ. На основі аналізу норм чинного законодавства визначені підстави та порядок примусової ліквідації банківських установ. Проведено аналіз судової практики із розгляду справ, предметом яких є спори, що виникають на стадії примусової ліквідації банківських установ. Доведено, що такі справи мають розглядатися господарськими судами.

Ключові слова: примусова ліквідація, банківські установи, господарський суд.

Шинкар М. Л. Принудительная ликвидация банковских учреждений: вопросы подсудности

В статье исследованы вопросы принудительной ликвидации банковских учреждений. На основе анализа норм действующего законодательства определены основания и порядок принудительной ликвидации банковских учреждений. Проведен анализ судебной практики по рассмотрению дел, предметом которых являются споры, возникающие на стадии принудительной ликвидации банковских учреждений. Доказано, что такие дела должны рассматриваться хозяйственными судами.

Ключевые слова: принудительная ликвидация, банковские учреждения, хозяйственный суд.

Shynkar M. Forced liquidation of banking institutions: issues of jurisdiction

The article deals with the issues of forced liquidation of banking institutions. On the basis of the analysis of the norms of the current legislation there are determined the grounds and process of banking institutions' forced liquidation. There is analysed the judicial practice on cases reviews concerning the disputes that arise at the stage of forced liquidation of banking institutions. It is proved that such cases should be considered by economic courts.

Key words: forced liquidation, banking institutions, economic court.